

[Justitsministeren]

på grund af manglende befæstigelsespunkter – eller at det ville påføre køretøjernes ejere væsentlige udgifter at indrette køretøjerne efter de nye regler, f. eks. med lamineret forudeglas. En sådan overgangsordning vil naturligvis få en ganske særlig betydning i dette tilfælde, hvor der er tale om et helt nyt regelsæt.

Det bør dog understreges, at der er tale om et overgangsfænomen. Betydningen af den tidligere bekendtgørelse vil mindskes i takt med udskiftningen af de ældre køretøjer.

Justitsministeriet vil imidlertid på baggrund af den omhandlede artikel overveje, på hvilken måde de anførte citeringsmæssige problemer kan afhjælpes i overgangsperioden.

Til *miljøministeren* (17/11 77) af:

Ernst Schmidt (FP):

»Hvor mange steder og i hvilket omfang er der her i landet konstateret forurening af grundvandet som følge af nedgravede kemikalier?«

(Spm. nr. 172).

Begrundelse.

Da det, indtil loven om bortskaffelse af olie- og kemikalieaffald trådte i kraft, var tilladt at nedgrave kemikalierester, og da det derfor ofte var angivet på emballagen, at destruktion af rester skulle ske ved nedgravning, må det forventes, at grundvandet er forurennet i betydeligt omfang.

Besvarelse (25/11 77):

Miljøministeren (Niels Matthiasen):

Miljøstyrelsen har oplyst, at anvendelsen af kemikalier især har taget et voldsomt opsving i Danmark efter 1950. Det var tidligere almindeligt at bortskaffe kemikalieresterne enten ved at udlede dem med spildevandet eller deponere dem på de almindelige lossepladser. Nedgravning af kemikalieaffald fandt derfor kun sted i mindre omfang, og det var ikke tilladt i de såkaldte beskyttelsesområder omkring vandindvindingsboringer og -brønde.

Før 1974 blev sådanne områder fastlagt af landvæsensretterne, og efter miljøreformens ikrafttræden den 1. oktober 1974 fastlægges

de af amtsrådene i forbindelse med tilladelser til større vandindvindinger, jfr. miljøbeskyttelseslovens § 12.

Problemerne omkring det nedgravede kemikalieaffald er derfor – efter miljøstyrelsens opfattelse – næppe så store i relation til grundvandsbeskyttelsen. Foreløbige resultater af en undersøgelse omkring nedgravet kemikalieaffald, som miljøstyrelsen for nylig har foretaget i en række kommuner, har i øvrigt bekræftet dette. Miljøstyrelsen har endnu ikke afsluttet den pågældende undersøgelse, og styrelsen har derfor ikke taget stilling til, hvilke foranstaltninger der i givet fald skal træffes dér, hvor der er foretaget nedgravning af kemikalieaffald.

Ved nedgravning af kemikalieaffald kan der i visse tilfælde være en vis risiko for grundvandsforurening, men miljøstyrelsen er ikke bekendt med konkrete tilfælde. Dette kan bl. a. skyldes, at det nedgravede affald ofte vil være 30–50 år om at nå grundvandet. Hertil kommer, at det kan være vanskeligt med de analysemetoder, der i almindelighed anvendes i dag af tilsynsmyndigheder og vandværker, at konstatere forurening med visse kemikalierester. Det må dog forventes, at situationen vil blive forbedret, når en næsten afsluttet revision af bekendtgørelsen om tilsyn med vandforsyningsanlæg er tilendebragt. Et forslag til et direktiv om drikkevand, der for tiden behandles i EF, vil sandsynligvis også komme til at indeholde skærpede regler om analyser og analysemetoder.

Ifølge de regler, der er udstedt i medfør af lov om bortskaffelse m.v. af olie- og kemikalieaffald, skal det pågældende affald bortskaffes forsvarligt, det vil bl. a. sige uden risiko for grundvandsforurening.

Virksomheder, der har sådant affald, skal anmelde det til kommunalbestyrelsen, og det skal endvidere afleveres til kommunernes modtageordninger, medmindre virksomhederne kan godtgøre, at de selv kan bortskaffe affaldet forsvarligt. Det vil være strafbart at overtræde disse regler.

Med reglerne er der skabt beskyttelse mod grundvandsforurening med kemikalier i fremtiden. Derimod har reglerne ikke indflydelse på den forurening, der er sket forud for reglernes ikrafttræden. Disse forhold må bedømmes efter den hidtidige lovgivning.

Til *indenrigsministeren* (18/11 77) af: